

Редакторка Харківського пресклубу посіла перше місце на всеукраїнському конкурсі в Києві

16 березня, 2025 у 20:24 | 914

Колаж поетичного конкурсу

«Поетична зима Миколи Сом 2024-2025» назвала серед переможців Ірину Мироненко
У Києві, в Публічній бібліотеці імені Лесі Українки оголосили переможців 5-го щорічного конкурсу «Поетична зима Миколи Сом».

Микола Сом народився 5 січня 1935 року в селі Требухів Броварського району Київської області в родині сільського коваля. Освіту здобув на факультеті журналістики Київського університету імені Тараса Шевченка. Навчався і товаришував із своїм ровесником Василем Симоненком.

Після закінчення навчання Микола Сом працював у редакціях газет і журналів, у видавництві «Музична Україна», учителював у школах рідного села та Києва.

Микола Сом є автором численних поетичних збірок.

На його вірші створено понад 100 пісень, серед яких «Вишиванка» («З вечора тривожного аж до ранку») – її давно вважають народною, «Мрія», «Квіти говорять».

Окремо варто згадати колискову «Заходить до хати зоря-зоряниця» («Рученьки-ніженьки»), яка майже чверть століття звучала в телепрограмі програмі «На добраніч, діти». Це світовий рекорд довголіття спеціально написаної колискової. Вона внесена до книги рекордів Гіннеса.

За свою багатогранну діяльність Микола Сом був відзначений преміями імені Володимира Сосюри, Остапа Вишні та Олекси Гірника.

В останні роки життя Микола Данилович завідував сектором популяризації літератури [Публічної бібліотеки імені Лесі Українки](#) міста Києва. Тож на вшанування його пам'яті у бібліотеці й заснували щорічний конкурс «Поетична зима Миколи Сом», бо народився поет-шістдесятник в січні.

Із соцмереж конкурсу

Організатори зазначають:

«Метою конкурсу є популяризація українського поетичного слова, заохочення до творчої діяльності, пошук нових поетичних форм і смислів, розвиток емоційності та художнього смаку, а також виявлення нових поетичних талантів.

Цього року конкурс розширив свої територіальні межі, охопивши не лише Київ та Київську область, а всю Україну. Організаторами виступили:

Публічна бібліотека ім. Лесі Українки м. Києва;

Київська організація Національної спілки письменників України ;

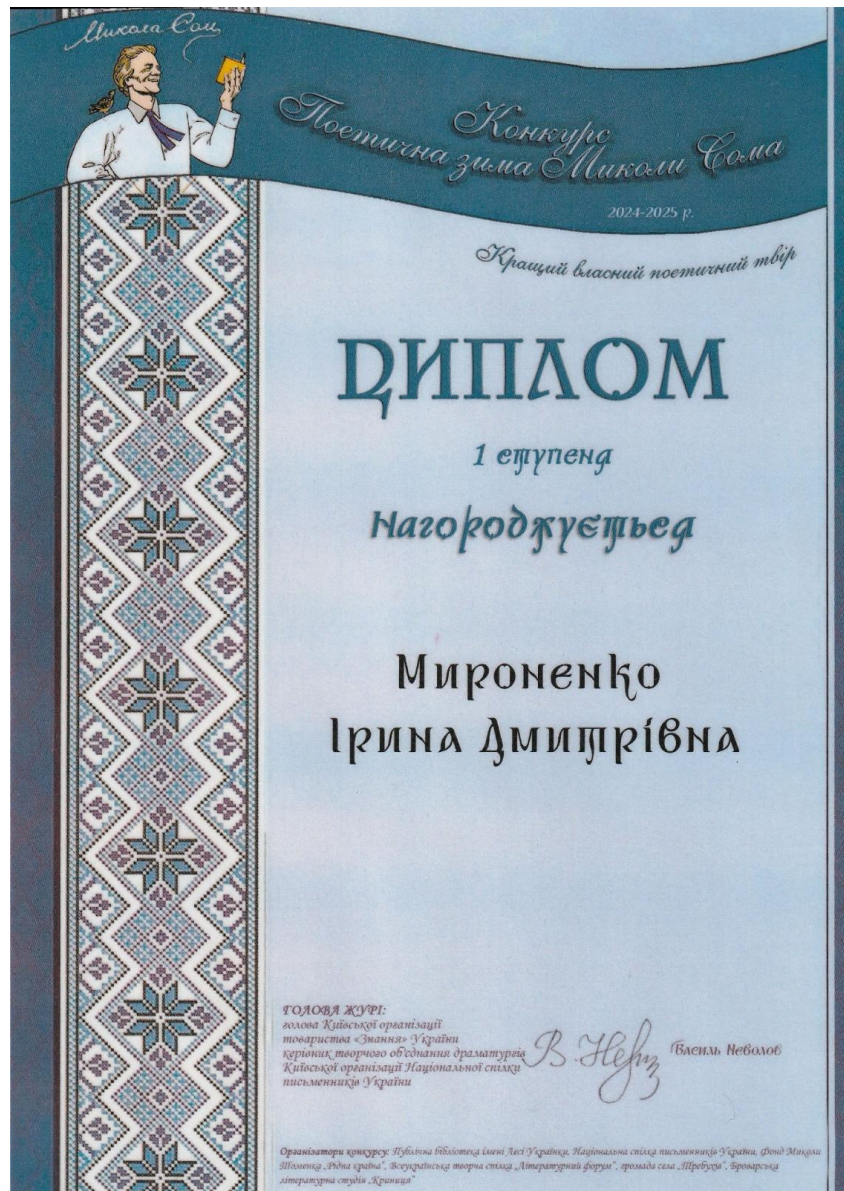
[Громадський рух Миколи Томенка «Рідна країна»](#) ;

Всеукраїнська творча спілка «Літературний форум»;
громада села Требухова; родина Миколи Сома;
Броварська літературна студія «Криниця».

Конкурс проводився у двох номінаціях: «Краще виконання віршів та пісень на слова Миколи Сома» та «Кращі власні поетичні твори».

На розгляд журі в номінації «Кращі власні поетичні твори» надійшло 63 заявки, що склало понад 600 сторінок текстів».

Церемонія оголошення переможців розпочалася з хвилини мовчання. Прозвучала пісня на слова Миколи Сома «Дума про землю». Членами журі було визначено переможців у двох номінаціях.

Диплом за перемогу в конкурсі

«Кращі власні поетичні твори»: 1 місце – Ірина Мироненко (Харківщина); 2 місце – Богдан-Любомир Притула (Ірпінь Київської області); 3 місце – Тетяна Зеленчук (Калуш на Івано-Франківщині).

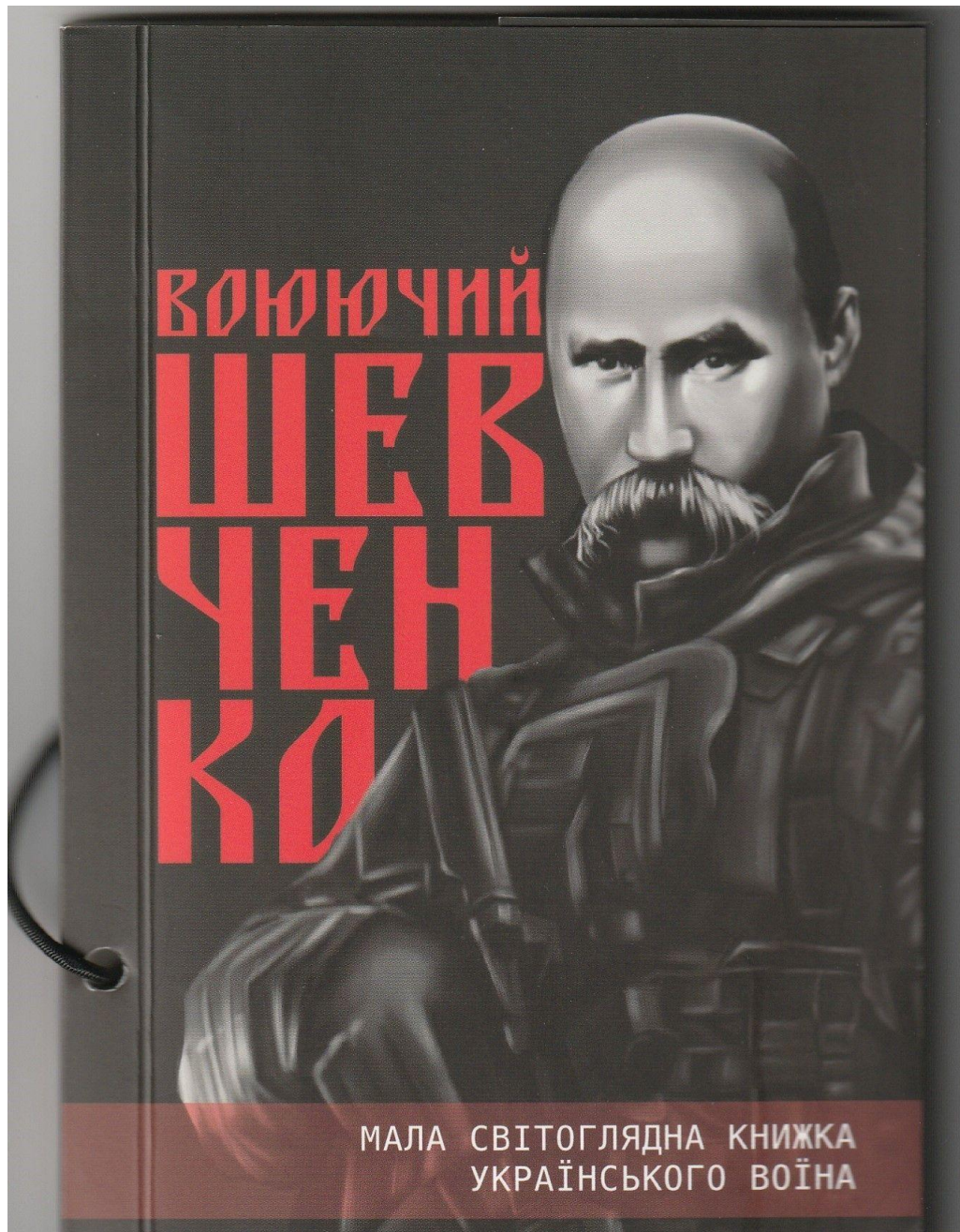
Нагороджені також переможці в номінаціях «Кращі власні поетичні твори – підлітки та юнацтво», «Краще виконання віршів Миколи і пісень на його слова». В останній із згаданих номінацій потрібно було надіслати якісне й цікаве відео.

Окрім того, особливим моментом стало вручення подарунків від члена журі Ярослава Черногуза. Учаснику конкурсу Олександр Магуріну пан Ярослав подарував свій тритомник, а юній поетесі Дарині Католик презентував поему-екскурсію «Смарагдовий рай» по Національному парку «Софіївка».

Ярослав Черногуз зі своїм «Смарагдовим раєм». Фото із соціальних мереж

Микола Томенко – відомий державний і громадський діяч, лідер Громадського руху «Рідна країна» передав у дарунок переможцям конкурсу книжки «Воюючий Шевченко. Мала світоглядна книжка українського воїна» та «Україна: історія Конституції».

Шевченко для фронтовиків

Переможці конкурсу були відзначені дипломами та призами, а також отримали можливість представити свою творчість аудиторії в самій бібліотеці та під час онлайн-зв'язку.

Світильник з Пегасом – приз Ірини Мироненко

Пропонуємо кілька віршів із відзначеної добірки нашої колеги

***

Гобой з тобою, місто на горбах!

Афіша з мирних днів, як птах без зграї.

Війна тебе на чорні скибки крає.
Тьмяніє вулиця, немов пічна труба.

Хто щойно був? Музика? Сажотрус?
Безтямно стіну посікли осколки.
По-чоловічому вдягнеш на нитку голку,
мій Харкове, мовчун і Златоуст.

Господь з тобою і акордеон.
Це Аве (ні, не вчулося) Маріє!
Підсвітку вимкнуто, а місто нам зоріє.
Ловімо погляди графіті та ікон.

Пречиста Діво, диво збережи!
Ні, не на Віслі – Лопані й Нетечі.
Музик метро і підкостельний вечір,
Хоча фанера замість вітражів.

***

Покручена життям сосна
нагадує витку колону
костельну. Тут весна й війна
кошлатять покаянну крону,
лякають сонних сосненьт
і старшу молоду соснівну.
Спасенна сонячна брехня
розгладить стежечку нерівну,
вербових котиків додасть
(торік було шукати страшно),
бо як вода, несла біда
попід ліси міський мурашник.
Димкує тонконіг-рогіз
чи гріється в степу сторожа.
Та чистим світлом риз і сліз
майнула в соснах Матір Божа.

***

Місяцю-лебедю, спиш – голова під крилом?
Ще підвечерює пара внизу лебедина.
Спалений тут очерет.

Чорний пагорб-розлом,
бо найстрашніші на світі – вогонь і людина.
Місяцю-князю, твої неозорі моря.
Вигнаних з раю Господь серед птаства покинув.
Лебеді, правда, не мають бастардів, байстрят.
Вчать лебедят піднебесну любити долину

з тихим ставком.

На узвишші – сторожа, село.

Сплять чи не сплять, бо розвилося небо вовками –
мідними.

Ще він не канув у прірву – страх-камінь.
Місяцю ясний, у янгола чорне крило.

***

Березова вулиця. Білі коти.

І лебедів троє крізь лютий летить.

На них задивилися з тихого двору
бузок і калина – Федосій, Федора.

Затерпла фіранка. Зітерся поріг.

І плаче за бабою дід: «Не вберіг».

Промчалася юність гучним карнавалом.

Поважні роки насипалися валом,
аби боронити дітей і садок,
під вікнами – пролісків синій рядок.

«Ну, як воно зиму відбув виноград?»

Запитує дід хоч би щось, невпопад.

І знов повертається, як за сигналом:

«А ми ж танцювали, і нас пронизало.

Вже й правнуки є, та в Росії свати».

Куди ж він, той лебідь, той третій летить?